

JOVENTUT CATALANA



30
cts.



I. PAIRÓ

NÚMERO HOMENATGE
AL
F. C. BARCELONA



Per a construir un aparell de Telefonia Sense Fils, és necessari comptar amb l'ajuda d'un bon llibre, i aquest és "*La T. S. F. a l'abast de tothom*" per Agustí Riu, l'instal·lador de l'estació de l'Hotel Colomb.

Forma un elegant volum de més de 200 planes amb molts gravats, enquadernat, i es ven al preu de 5 ptes. en totes les bones llibreries de Catalunya i a la casa editora :

EDITORIAL POLÍGLOTA

PETRIXOL, 8

JOVENTUT CATALANA

≈ REVISTA ≈

ADMET PREFERENTMENT LA COL·LABORACIÓ NOVENÇANA DE CATALUNYA

NÚMERO HOMENATGE

AL

F. C. BARCELONA



SUMARI

- Portada, per *I. Padró*.
- Introducció : El motiu del present número.
- Una gota d'amargant... per tonificar, per *Carles Soldevila*.
- Retrats : Joan Gamper, Francesc Platko, Josep Planas, Emili Walter, Ramón Torralba, Equip del F. C. Barcelona, Agustí Sancho, Domènec Carulla, Francesc Viñals, Vicens Piera, Josep Samitier, Patrici Arnau i Emili Sagi-Barba.
- Breu resum de l'actuació del Barcelona en el campionat d'enguany, per *Feber*.
- Fotografies de *R. Claret*.
- Caricatures per *Roca*.

ANY SEGON : SUPLEMENT AL NÚMERO 18 : BARCELONA, 8 DE MARÇ DE 1925

REDACCIÓ I OFICINES : Consell de Cent, 261, principal, segona

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, un mes. . .	1'10 Ptes.
Províncies, un any. . .	13'50 "
" sis mesos. . .	7'— "
" tres " . . .	3'50 "

(Pagament a la bestreta)



La poderosa corrent de llum que projecta una làmpara elèctrica de la famosa marca «LOT», la fa imprescindible al viure modern, per lo còmode, neta i econòmica. S'oprimeix simplement l'interruptor d'aquestes làmpares de mà i surgeix una llum clara i potent, de inapreciable utilitat en les excursions i viatges, així en el tren, com en l'habitació de l'hotel, tauleta de nit, sota el coixí, caminant en les tenebres, per a mirar en l'interior d'un moble, cercar quelcom en la foscor, serveis de vigilància de nit, fàbriques, tallers, bodegues, quadres, pallers, garatges, dipòsits de matèries inflamables, etc. És una llum a prova de vent i pluja, qualitats especials de que careixen les antigues llanternes d'oli, petroli, acetilèn i demés llums de flama que constitueixen un constant perill d'incendi.



OBSERVACIONS DELS LABORATORIS DE LES
EXCLUSIVES LOT

Al controlar una làmpara o pila elèctrica den
fixar-se si porta la marca LOT, com garantia
de que han estat examinades pels laboratoris

LOT

De venda en la casa

SUPREMA

Pelai, 56

BARCELONA



INTRODUCCIÓ

EL MOTIU DEL PRESENT NÚMERO

No pretenem, ni ha estat mai nostra intenció al fer aquest **número**, l'envitricollar-nos en detallar l'extens historial de nostre gran club. Seria això desviar-nos del camí assenyalat, apart de que nostre objecte és sols d'homenatge a l'equip que en les variants d'un campionat com jamai disputat, pogué assolir el triomf final.

Tots coneixem l'obra del **Barcelona** en els 25 anys que porta d'existència.

Tots sabem que junt als grans triomfs, les més aclaparadores derrotes han fet esgrogueir els colors del club..., però tots sabem també que la brillant tradició del **Barcelona** ha eixit sempre triomfant de les més apurades situacions.

Actualment el **Barcelona** té vida pròpia. El **Barcelona** és Barcelona, com digué encertadament en **Correcuïta** en el brillant pròleg de l'«*Historial del club blau-grana*», «...és l'ànima de la Ciutat, és el cor del poble... és la vida de Barcelona que s'ha confós, en una abraçada nupcial, amb la vida del **Barcelona**...», però nosaltres afegim, que, en les actuals circumstàncies, el **Barcelona** no és sols Barcelona, és Catalunya, i la llur actuació de glòries o derrotes a ella pertany enterament.

Es per tot això, que JOVENTUT CATALANA ha cregut complir amb un deure dedicant un **número** extraordinari en homenatge als jugadors que tan formidable prova d'indomable voluntat han donat, conquerint novament un títol, que semblava definitivament allunyat de les seves mans, després dels resultats de la primera volta del campionat.

* * *

No es vulgui trobar en aquest extraordinari, una perfecció completa. Es impossible.

JOVENTUT CATALANA no és una Revista d'Esports, JOVENTUT CATALANA és una Revista d'actualitats, és una revista purament catalana que escoltant el sentir del poble, creu complaure'l en mínima part, homenatjant als jugadors d'un club, al qual li deu tot, la Catalunya esportiva.

I com a mot final sols ens resta dar un vibrant,
Visca el **BARCELONA**...!

UNA GOTA D'AMARGANT... PER TONIFICAR

per Carles SOLDEVILA

Voleu que ajunti la meua veu al cor que canta la victòria del «Barcelona F. C.»? Agraeixo la invitació, però... Però no tinc un temperament de corista, la veritat. No. En primer lloc, tot i haver fet estudis musicals durant una colla d'anys (solfeig, teoria, escales, arpegis, exercicis de Czerny o de Hortal), em trobo absolutament mancat de condicions per conrear l'art de Beethoven, àdhuc en els seus aspectes més humils i més d'estar per casa. La pianola o el piano de maneta, potser, em permetrien de mantenir algunes relacions amb la música, però, avergonyit de la meua incapacitat no he volgut aprofitar-me d'aquestes solucions bordissenques... O tot o res.

Altrament, no tinc veu. Diuen que no és indispensable i si sentiú cantar a alguns coristes creureu que efectivament no ho és. Però, en bona doctrina, cal sostenir que una persona afònica o de veu indisciplinable no ha de triar l'ofici de corista. N'hi ha tants altres d'oficis (des d'el de camàlic fins al de ministre irresponsable) que no demanen condicions per al *bel canto*!

Totes aquestes objeccions no us semblen prou vàlides? Doncs, bé, us en diré una altra; una altra de mena més íntima. Us la diré en veu baixa perquè copseu millor la seva qualitat de confidència. No sento la victòria del «Barcelona F. C.» com un himne. («Sou dels blaus-blancs! Via fora! Sou dels blancs-blancs!»). Feu el favor de no interrompre. Deixeu-me explicar. Quina culpa tinc jo de trobar-me obligat a explicar sentiments complexos? No soc dels blanc-blancs. En absolut. Hi ha raons essencials, supra-esportives que em priven d'esser-ne. Posat a ésser, soc blau-vermell. Aleshores que m'atura? Perquè no canto, sinó en veu alta, mentalment almenys?

Calma, calma. No sentir en forma d'himne, no vol dir deixar de sentir en absolut, ni tan sols sentir fredament. Vol dir que l'entusiasme, la satisfacció, l'alegria no ens embriaga com un alcohol fins al punt de fer-nos perdre la memòria. La joia del triomf no esborra els desencants soferts i les misèries passades. Cert que en el nostre tarannà de gent mediterrània hi ha una forta tendència a conferir a la victòria virtuts d'indulgència plenària. Si és tan saborós de sentir-se als llavis la mel de la

glòria, a que treu cap girar el cap enrera i entossudir-se a recordar les amargors d'altra hora?

Ah, seumalots per als que només el present té preu. Ni el passat ni l'esdevenidor valen res per a vosaltres. Seumalots que no arribeu ni a ésser voluptuosos!

Jo no vull oblidar: vet aquí. Durant l'hivern d'enguany han esdevingut públics una colla d'incidents desagradables. Més d'un cop ens han induït a maleir el futbol anomenat català i a senyalar els seus vicis. El professionalisme i l'espectacularisme —dos aspectes del mateix— ens han aparegut sota una claror més crua. El fanatisme anti-esportiu del públic, la seva impressionabilitat femenina, la seva sorollosa ignorància. Sense voler, m'he recordat que al començament de la gran guerra l'Imperi britànic dubtava encara abans d'adoptar el servei militar obligatori i feia esforços per obtenir el màxim rendiment del seu tradicional sistema de servei voluntari, els clubs de futbol, les famoses lligues professionals, donaren un contingent ridícul de soldats... L'esport, adoptat com ofici, no era una bona escola d'heroïsme ni tan sols de civisme. Aleshores, com podem dedicar-nos a cantar els seus èxits?

La final del campionat de Catalunya, com comprendreu, no ens ha allunyat gaire d'aquesta manera de pensar. Set gols, tot i constituir un bell *score*, no canvien instantàniament el curs d'un raonament.

Tanmateix, malgrat totes aquestes reserves i matisos, sento una vera alegria davant el triomf del «Barcelona F. C.». Més o menys esvaïdes, més o menys esbravades, serva les essències de l'esportisme català i té, amb els seus vint-i-cinc anys de vida, un valor simbòlic que no tenen els altres clubs. Hi ha, si més no, una continuïtat d'esforços.

Altrament, la circumstància d'haver aconseguit el títol suprem després d'haver arribat com qui diu al cap d'avall de la classificació, representa un exemple de reacció baronívola que no pot deixar-nos indiferents. Han estat la fe i l'entusiasme els autors d'aquest formós miracle? Amb quina paraula màgica han aconseguit els directius del «Barcelona» el desvetllament d'aquestes precioses virtuts?

Cal que si efectivament hi ha «paraula màgica» mirin de no oblidar-la en els anys venidors.



JOAN GAMPER

No podia mancar en aquest número, el retrat del fundador, del geni audaç qui en feliç iniciativa donà a llum el club que avui latent i en la plenitud de ses forces, es prepara a conquerir el màxim títol, per honra de sos colors, i dels de Catalunya...



Francesc Platko

D'origen hongarés, Platko ha jugat en els millors equips de l'Europa central.

En el *Vasas* de Budapest, començà a jugar el 1913. Hi estigué fins al 1919, exceptuant el 1917 i 1918, que estava a la Gran Guerra.

El 1920 passà al *Wiener A. F.* i d'aquest al *Sparta* de Praga, on jugà tot el 1921, ingressant, llavors, al *M. T. K.*

En la *tournee* que aquest equip féu per Espanya el mes de desembre de 1922, Platko s'enamorà del clima espanyol, i vingué a establir-se el mateix any, ingressant al Barcelona, en el que jugà tot el campionat de segons per a poder participar en el de primera categoria.

És Platko un formidable atleta, essent d'admirar la forma verdaderament segura que té de *blocar* la pilota.

Al seu país l'anomenaven l'*home iman*.

Campió de Catalunya d'enguany, sols espera en Platko el poder assolir el màxim títol.

Que la sort l'acompanyi i es vegin complerts els seus desitjos!...



Josep Planas

Intensa, encara que un xic massa moguda, ha estat sempre la vida del fins ara capità del Barcelona. I diem fins ara, perquè es molt probable que la Directiva el destitueixi del càrrec, degut a l'incalificable acte que cometè agredint a en Pep Torrents, director de *El Mundo Deportivo*.

Mes deixem, aquesta crítica que no és aquí el lloc oportú per fer-la.

En Planas començà a jugar a l'Andreuenc, passant al poc temps a l'Avenç, ingressant en el Barcelona la temporada 1921-22 en que quedà campió d'Espanya.

L'actuació d'en Planas, ha estat però, sempre un poc descuidada, cosa que ha rebaixat en molt el seu valer. Ja un



cop, donant mostra de poca formalitat, desertà del Barcelona, essent desqualificat, per haver firmat per l'Avenç i pels blau-grana, reingressant novament al Barcelona, degut a l'extremada crisi de bons jugadors que aquest passava aquella temporada.

Planas, ha estat sempre un excel·lent defensa, i en les èpoques en que no abandonà l'entrenament, arribà a ésser un dels millors d'Espanya.

La seva ciència i concepció de joc, no ha estat encara igualada a Catalunya, i junt amb en Surroca, féu una de les parelles de defenses més sòlida que tingué l'equip blau-grana.

Ha estat campió de Catalunya els anys 1921, 1922, 1924 i 1925 i d'Espanya el 1922.

Ha representat varies vegades a Catalunya essent presentat son nom per a les seleccions nacionals, però mai fou elegit.





Emili Walter

Un dels elements que més han contribuït al triomf del Barcelona en el campionat d'enguay, és, sens dubte, n'Emili Walter.

Procedent d'Alemania, d'on és fill, vingué a Catalunya el 1922, jugant a l'Unió Esportiva de Figueres.

Dues voltes campió de la seva regió amb el Pfforzeim, obtingué novament aital títol, conquerint el campionat provincial de Girona en la primera temporada que hi jugà.

Les actuacions, de grans èxits totes elles, restaven però inconegudes per l'afició ciutadana, fins que en el partit d'homenatge a en Gamper, que es celebrà al camp de Les Corts, es *destapà* als ulls del públic i de la majoria dels crítics de futbol.

Aquell fou, sinó el seu més gran triomf, el que li obrí el camí que l'ha portat al lloc que ocupa.

Des de llavors en Walter es veié sol·li-

citat pels més importants clubs de primera categoria, però sempre rebutjà el canviar de colors.

Per boca de ell mateix, sabem que això era degut a que la seva més gran aspiració estava en ingressar al Barcelona, objecte que vegé satisfet aquesta temporada.

* * *

No coneixíem personalment a l'excel·lent defensa blau-grana, però no era això obstacle per a nostre objecte.

De tracte afable i modest, en Walter ens rebé estant al llit, de resultes d'un refredat *pescat* el dia del partit amb el Terrassa.

Es per això que degut al seu estat, i tement abusar de la cordial rebuda que ens féu, escursàrem tot el possible l'entreviu portada a cap.

Responent a nostres preguntes en Walter ens contestà mostrant-se contentíssim del tracte dels seus companys d'equip, a l'igual que el de l'entrenador Mr. Kirby.

— Tinc 25 anys, ens digué, i la meua més gran alegria fou al conquerir el Campionat de Catalunya guanyant al Terrassa per un *score* que mai podíem nosaltres somniar...

I creguí que amb tot i l'entrenament que portavem a cap, a Sitges, no estavem pas segurs del resultat...

La deslleal actuació d'alguns clubs, que motivaren el seguit de circumstàncies totes elles desfavorables pels nostres colors, ens feien tèmer pel final del campionat, que ningú podrà negar hem guanyat llealment sobre el terreny, i respecte al d'Espanya, tenim grans confiances en el resultat final, puix amb tot i que probablement en Planes no podrà participar en alguns dels partits, estem en esplèndida forma i comptem amb una moral excel·lent...

Aquestes foren ses darreres paraules, tancant nostra conversa amb una amical encaixada i reservant-nos per a moment més oportú el publicar certes coses que son del tot impossible en els presents moments...



Ramon Torralba

Un dels elements més adictes al Barcelona ha sigut sempre en Torralba.

Des de l'any 1913 que procedent de l'Internacional ingressà al Barcelona, ha participat en tots els partits per el mateix jugats, havent representat els colors de la Regió per dues vegades.

Ha sigut campió de Catalunya els anys 1913, 1916, 1919, 1920, 1921, 1922, 1924, 1925 i d'Espanya el 1920 i 1922.

Els seus començos futbolístics foren l'any 1910 a l'Internacional, essent en aquest i en el blau-grana els únics clubs en que ha estat.

Jugà també l'any 1917 amb el Racing de Madrid, però fou a causa de la seva incidental residència, puix complia el servei militar a Madrid.



En Torralba, d'una amabilitat manifesta, i encara que l'hora era de les més intempestives ens rebé molt bé.

Coneixem ja nosaltres sobradament son historial, però volguérem honrar les nostres pàgines amb quiscunes declaracions *autèntiques* sempre interessants per els aficionats.

Torralba té actualment 29 anys i és, junt amb en Vinyals, el jugador més antic amb qui compta el Barcelona.

«— Grans esperances tenim en aquest campionat— ens deia— puix així com l'equip en la primera volta anava per complet desballestat, ara sembla que hi començi haver el degut companyisme.

—Respecte a jugar, tinc intenció de fer-ho mentre el Club em necessiti i les forces no em manquin, cosa de la que actualment estic a cobert.

—De la malaurada acció d'en Planas el passat diumenge, sols tinc que dir-li, que fou degut a un moment d'obcecació que tots podem tenir, i crec que no es devia haver esbombat de la manera que s'ha fet, dant-li un caire francament desagradable pel nostre company.

—Precisament, fa poc ocregué a Guipúscoa un cas semblant, en el que en Gamborena pegà una patada a un contrincant i casi ningú no se n'ha assabentat; a més el Governador d'Irun donà ordre de que no es parlés absolutament de l'assumpte, puix era en desgrat del futbol, i crec que és el que devia haver-se fet aquí...

—Ara anirem a València, amb una seguretat completa en el triomf i cregui que defensarem amb tot nostre alè els volguts colors del Club».

Aquí posarem punt a la nostra breu intervü, despedint-nos del jugador qui després de 15 anys no interromputs de pràctiques futbolistes encara li resten ànims per continuar jugant fins que... puguí!

EL F. C. BARCELONA

CAMPIÓ DE CATALUNYA



Fot.
Colomé

L'onze de l'equip blau-grana, integrat pels jugadors Sancho, Platko, Carulla, Arriaga, Amatier, Piera, Torralba, Walter, Elias, Sagi-Barba, Planas i l'entrenador Mr. Kirby



Agustí Sancho

Model perfecte de jugadors, ha estat sempre l'actual mig centre del Barcelona.

Son caràcter d'una atraient ingenuïtat, es capta seguidament la simpatia del qui li parla, i encara, que en fer aquest lleuger resum no'ns ha sigut materialment possible visitar-lo, no per això, ho volem deixar d'anotar.

Sancho debutà al Barcelona, el 27 d'Agost de 1916, en un partit contra l'Espanyol que acabà en empat a 1 gol, i que es suspengué quan mancaven 15 minuts per acabar-se.

Els començos d'en Sancho dins el futbol, foren en el Gladiator, que es fusionà amb l'Esporting i darrerament amb el Centre d'Esports de Sans, que es convertí després en la Unió Sportiva de Sans.

Sancho, és, tant dintre sa vida privada com en l'esportiva, un veritable *gentleman*, i sols a sa ferma voluntat deu l'haver arribat al prominent lloc que ocupa.

Sancho, però, amb tot i son amor al Barcelona, és separà d'ell en la temporada 1922-23, que la jugà amb la Unió Sportiva de Sans, sense que es poguessin saber els motius de la seva deserció, reingressant al Barcelona, a la següent temporada.

Ha sigut campió de Catalunya en 1916, 1919, 1920, 1921, 1924 i 1925, i d'Espanya el 1920 i 1922.

Estigué en les Olimpíades d'Anvers, jugant 2 partits i ha representat a Espanya en un partit internacional.

Sols cal fer constar, que sa afició verdaderament formidable pel futbol, féu que en el partit final de Campionat d'Espanya, que a Madrid celebrà el Barcelona contra l'Arenas, estigué tres dies a l'hotel sense sortir i fent-se masatges per estar en millor forma, i al sortir al camp a l'hora del partit, no pogué tocar pilota per l'enrampament que li agafà a tots el nervis. I així fou com volent-se posar en forma per guanyar un partit, s'inutilitzà per a poder defensar-lo el degut.



Domènec

Carulla



Coneguda és la vida d'en Carulla dins el club blau-grana, i encara que curta—entrà el 1923—ha arribat ja quasi al cim.

Representant de Catalunya en varis partits, son nom sonà per anar a la darrera Olimpiada, cosa que darrerament no fou complida.

En Carrulla, ingressà al Barcelona procedent de la Unió Sportiva, jugant en l'Internacional, quan es féu la fusió dels equips de la barriada de Sans.

Ha passat, també, per quasi tots els llocs d'un equip, ressaltant en tots ells.

Carulla, apart el defecte de l'excessiva filigrana, és en son lloc insubstituïble. Com abans en Samitier, la seva oportunitat davant de porta ha salvat més d'una ocasió verament compromesa pel Barcelona.

La constitució d'atleta, li permet les més difícils jugades, mantenint una superioritat latent sobre algun de sos companys, però no és amb això sol, que s'arriba al cim.

Carulla, descuida quelcom l'entrenament, que és el factor més important en el curs dels jugadors de futbol. El dia que'n Carulla s'entreni amb delit, arribarà allà on es proposi, molt més tenint ja recorreguda la major part del camí.

Carulla ha sigut campió de Catalunya en 1924 i 1925.



Francesc Vinyals

Veritable prova d'amor i fidelitat al club, és l'història futbolística d'en Vinyals.

En el Barcelona va néixer, i amb tot i veure's postergat davant nous valors que pujaven, son amor a la bandera blau-grana, es mantingué ferm.

Novament jugant en el primer equip, per les malaurades circumstàncies que atravesava el club, la voluntat d'en Vinyals es manté ferma, i la seva actuació en el terreny de joc és igualment voluntariosa ara com quan titular del primer equip, lluitava per conquerir el Campionat d'Espanya de 1920.

Gran confiança té en Vinyals en el resultat final del campionat d'Espanya.

«—Aquest any —ens diu—, amb tot i que la quasi totalitat de la premsa professional declarés (abans del partit de Terrassa), les poques probabilitats que tenia el Barcelona en el torneig nacional, tenim una gran confiança en adquirir el títol, puix la majoria d'equips participants són equips novells en aquestes coses, i encara que de gran conjunt i arrestos tots ells, la manca d'experiència els hi ha d'ésser un *handicap* considerable.

—Aquest any la lluita ha d'ésser entre el Barcelona i la Reial de Sant Sebastià, puix amb tot i que el Sevilla és un onze temible per son magnífic conjunt, jo crec que el Barcelona l'eliminarà, i la final, jugada en terreny dur, a Sevilla, té totes les probabilitats favorables pel campió de Catalunya.

—Jo crec que amb tot i semblar les circumstàncies totalment desfavorables, és més fàcil l'obtenció del títol que en altres anys que el resultat es presentava amb un caire molt més adulator.

—Diffícil se'ns presenta el partit a València, però espero que la superioritat clara que aquí es mostrarà en la diferència de gols es mantindrà, encara que amb menys escala.»



Vicens Piera

De jugador *enciclopèdic* ha estat classificat per la crítica, el notable extrem del Barcelona, títol que ben merescut té, per la facilitat amb que s'adapta a tots els llocs d'un equip.

De rellevants qualitats, son joc, quelcom semblant al de màgics malabarismes d'en Samitier, ha sigut consagrat diverses vegades en les lluites internacionals, en les que el triomf l'ha dut sempre de la mà.

Molt jove començà a jugar en Piera. Vencent l'obstinada resistència que la seva família li oposava, ingressà als 15 anys en el ja desaparegut Centre d'Esports de Sans, en el què, després de jugar en un quart i al tercer, passà al primer equip el mateix any de son debut.



L'any 1921, fou quan en Piera debutà en el primer del Barcelona, quedant ja campió de Catalunya aquella temporada.

No obstant, el seu actual lloc d'extrem dreta, no l'ocupà fins a l'any següent en el que tan brillantment conquistà el Barcelona el campionat de Catalunya i d'Espanya.

Sis vegades internacional i una olímpic, son joc ha estat degudament apreciat per tots els públics, essent un dels jugadors que més ràpida carrera han fet en l'ample firmament del futbol nacional.

En son ingrés al Barcelona, Piera jugà indistintament d'interior esquerra o dreta, passant també per tots els demés llocs de l'equip, en els que reafirmà ses excel·lents qualitats.

Jugador que avorria i detestava per complet tot mètode d'entrenament, pujà sols per mèrits nadius, fins que en el Barcelona, i sota les ordres d'en Greenwell, rectificà son equivocat criteri, millorant des de llavors, a cada nou partit.

D'en Piera s'ha dit, també, que és el genuí representant del futbol català, i, junt amb en Samitier son company inseparable, ha donat jorns de magnífica glòria a son club i a Catalunya.

Les difícils circumstàncies perquè el club blau-grana ha passat en la primera volta del campionat, han posat clarament de manifest les excel·lents qualitats d'en Piera, qui en curt espai ha passat per quasi tots els llocs, essent merescudament elogiat per la crítica professional.



Josep Samitier

Poques figures hi hauran dins l'esport que tinguin la representació que en Samitier ha assolit.

Les més diverses controvèrsies han sigut sostingudes sobre les seves actuacions en els distints llocs que ha ocupat dins un equip, però en totes elles s'ha convingut en son caracter genial de jugador, en son malabarisme inimitable, en sa tècnica, en son art personalíssim que ha aixecat l'entusiasme popular, amb esclats per ningú lograts...

Es quasi del tot impossible el seguir pas a pas la seva actuació esportiva, en aquestes breus notes, però no per això deixarem de donar les més interessants.

Català de naixença, compta actualment 23 anys.

Es creència general i completament equivocada, el que en Samitier comença a jugar, a l'Internacional.

En Sami, feu els seus primers partits als 14 anys, en un

equip infantil del Barcelona, passant als pocs mesos a l'Internacional, en el qual jugà d'interior dreta en el primer equip fins el mes de maig de l'any 1919, que reingressà al Barcelona.

Des de llavors en Samitier, seguint les circumstàncies i la disciplina del club, ha passat per tots els llocs de l'equip, essent campió de Catalunya dels anys 1919, 1920, 1921, 1922, 1924 i 1925.

Ha estat també campió d'Espanya en 1920 i 1922.

En Samitier ha representat un cop a Catalunya en partit internacional i 7 vegades a Espanya.

Ha defensat també els colors esportius espanyols en 4 partits d'Olimpiada.

Volem també citar en aquest breu resum, una anècdota que succeí a en Samitier en tornant de l'Olimpiada d'Anvers.

En Samitier i en Zamora, viatjaven de retorn a Espanya, en un departament en quin anava també un senyor espanyol.

Els tres sostenien una conversa ben agradosa pels nostres conciutadans, puix quan el senyor sapigué qui eren, tot era mirar-se'ls de cap a peus i exclamar:

— *Así es que V. es Zamora! De modo que V. es Samitier!*

— *Los mismos señor.* deia en Zamora, agraït a aquella demostració d'admiració. I en Samitier somreia satisfet, mentre llençava al sostre del vagó el fum que produïa un cigar empeltat a una boquilla.

Però en un sotrac del tren, la boquilla i el cigar d'en Samitier cauen a terra trencant-se aquella.

El company de vagó s'ajup, recull un dels trossos i fa el següent comentari:

— *Lástima, hombre. Menos mal que es ambarina.*

I en Samitier que se l'estava escoltant, posà cara de suficiència i replicà:

— *Ambarina?... Amberina voldrà dir; la vaig comprar a Ambers.*

El senyor va somriure disimuladament, mentre en Zamora es tornava vermell fins al blanc dels ulls...

— *Si non e vero...*



Patrici Arnau

Curta i brillant és la vida futbolística de n'Arnau.

Jugador del tercer equip, passà al primer, quan les circumstàncies eren totalment adverses als actuals campions de Catalunya.

El famós cas Alcàntara, havia deixat vacant el lloc d'interior esquerra, que eventualment era ocupat per en Piera o Paló, sense que aquests donessin el rendiment necessari per a sostenir la deguda eficàcia en la davantera.

Fou allavors que n'Arnau hi jugà a prova, i també precisament des d'allavors, l'imatge de la victòria somrigué al Barcelona.

Demostrà el jove jugador un gran coneixement de joc, avenint-se a la perfecció



amb sos companys d'equip, resultant aquella formidable ala Alcàntara - Sagi, que semblava completament desaparescuda, i a la manca de la qual atribuïen els crítics la causa dels fracassos barcelonistes.

Actualment l'ala Arnau - Sagi, no direm superi a la que abans formava l'Alcàntara, però sí que és una ala perfectament compenetrada, que mercès al joc d'equip que practica n'Arnau, s'ha fet poc menys que insubstituïble en l'equip blau-grana.

Als 14 anys, n'Arnau començà a jugar en un equip infantil del Barcelona. Sos continuats progressos feren que poc després passés a un quart, i des d'ell al tercer, en el que hi jugà tota la primera volta del campionat.

En els partits de Cap d'any, jugà en el titular contra el Bolklubben, essent la crítica completament favorable al nou jugador, qui participà ja en tots els partits de segona volta.

Campió de Catalunya als 17 anys que compta actualment l'Arnau, i amb un ample pervindre que se li obra esplendent davant sos ulls.

La lleugera conversa que amb ell sostinguerem per assabentar-nos dels precedents detalls, ens el mostrà com un formidable entusiasta del Barcelona, amb el que és d'esperar que sa carrera esportiva anirà pujant pausadament fins al punt màxim de saó.

L'Arnau, no abandonarà mai el Barcelona. Textualment ens ho digué: «Es el club en el que he començat a jugar, i haurien de passar coses molt grosses pera que jo canviés de pensament...»

Sí tots els grans jugadors pensessin com aquest...

Emili Sagi-Barba

És l'extrem esquerra barcelonista, un de nostres millors jugadors de futbol.

El seu joc fi i eficaç ha estat i és, clau de les victòries dels blau-grana.

De pares catalans i degut a atzars de la vida, naixé a l'Argentina.

Fervent admirador del Barcelona, ingressà en aquest club als 15 anys, jugant en el quart «Niu Catalonia», per ell fundat, passant al poc temps i baix les ordres d'en Greenwell al quart equip «Els Tranquils» i d'allí al reserva, des d'on passà al primer.

També jugà en el Terrassa, quan la seva residència era fixa en la veïna ciutat, per cursar els seus estudis.

Campió de Catalunya el 1919, 1922, 1924 i 1925, ho fou també d'Espanya el 1922, abandonant el futbol per complet, després del campionat de 1919.



A prescs però, del Barcelona, tornà a vestir el *maillot* blau-grana, per jugar una sola vegada contra l'Esparta de Praga, a l'Estadi de Montjuich, més fou tan esplèndid el partit que féu, que des de llavors ja no ha abandonat la pràctica del futbol.

Sagi-Barba, ha estat seleccionat multitud de voltes representant a Catalunya, i també en partits de pro-selecció per a partits internacionals, però la desgràcia l'ha acompanyat sempre en aquest darrer sentit.

Quan no ha estat alguna lesió que l'ha privat de desenrotllar amb tot l'efecte el seu joc, l'interior amb que li ha tocat jugar d'ala, no s'ha preocupat de dar-li el degut joc, i si bé no ha fracassat mai enterament, no ha arribat mai tampoc a conquerir un lloc, que altres han obtingut amb menys meixements que ell.

Actualment Sagi-Barba, torna estar en excelent forma, i ell és un dels elements que inicià la formidable segona volta d'aquest campionat, que tanta glòria els ha dat en llur final.

Casat des de l'any 1920, que fou quan abandonà el futbol, té ara en Sagi, 25 anys, i per fi a trobat en l'Arnau, un interior que el complementa per a desenrotllar el joc degut, cosa que no podia des de la baixa de l'Alcàntara.



Breu resum de l'actuació del Barcelona en el campionat d'enguany

per FEBER

Poc podia esperar-se el desastrós començament que aquesta temporada tingué pel Barcelona.

Netament senyalat com a guanyador en el partit que contra el Martinenc celebrà en la primera jornada, pogué tan sols empatar mercès a un penal, quan mancaven pocs minuts per acabar.

La pèsima actuació de la ratlla de mitjos, junt amb la no menys desastrosa d'alguns elements, donà ànims al Martinenc, que es presentà formidable de voluntat i conjunt.

La reacció però, no es féu esperar i en el següent partit, el Barcelona triomfava netament de la Unió Sportiva de Sans, retornant la confiança als seus incondicionals, confiança que augmentà considerablement al guanyar a l'Europa, però novament la terrible malura de l'excessiva confiança lifeia empatar el partit que contra el Gràcia celebrà.

Irrisori resultava el què, guanyant els partits difícils, empatés amb els equips considerats de menys categoria, motivant això una agitació en els socis que semblava portaria greus conseqüències pel club, però l'enèrgica actuació d'en Gamper, àncora de salvació del Barcelona en les més apurades situacions, salvà i capejà completament el temporal.

Però la desgràcia s'havia empenyat en perseguir els colors blau-grana, i així veiem, com un partit que el Barcelona tenia netament guanyat al Sabadell, és sospès prop de la mitja part, per motiu de la pluja, perdent el Barcelona la repetició que es celebrà el següent dijous, per l'aplastant diferència de tres a un.

Val a fer constar que el Barcelona jugà completament *handicapat*, per les llessions que en el transcurs del partit sofriren bona part dels seus jugadors.

I vingué el partit amb l'Espanyol, i la nul·litat d'un àrbitre, motivà la suspensió a la mitja part.

En aquell mig partit, el Barcelona tingué una actuació tan magistral, tan irresistible, tan esplèndida, que amb sols nou jugadors, — l'Alcantara es retirà lesionat i en Samitier fou expulsat — s'imposà rotundament, mantenint acorralat per complet a l'onze de l'Espanyol.

Però el partit no fou acabat i la repetició que es celebrà el 15 de jener, a porta tancada, mercès a poc deportius maneigs de l'Espanyol, fou perdut per un gol a zero. I per acabar la primera volta més desgraciadament, sols els faltà el perdre en son propi camp amb el Terrassa.

El títol, doncs, semblava definitivament allunyat, puix li mancaven res menys que 7 punts per a igualar la puntuació de l'Espanyol, que es mantenia al cap.

Però l'equip que ple de febleses morals havia sigut humiliat en una primera volta de complet desastre, reeixí formidable disposat a reconquerir el terreny i l'honor perduts. I la segona volta fou triomfal.

Guanyador del Martinenc en camp contrari, repetí sa victòria sobre el Sans i l'Europa, prenent completa revenja amb el Gràcia i el Sabadell, demostrant palmariament sa marxa ascendent guanyant a l'Espanyol i tancant el campionat amb un resultat immens, magnífic. A hores d'ara, encara deu recordar el Terrassa aquells sis gols...

El balanç de la segona volta no pot ésser, doncs, més falaguer ni brillant.

El Barcelona se'ns ha mostrat amb aquella esplèndida forma que tantes hores de glòria ha donat al club, i que novament renaixen en dolça remembrança, amb el magnífic partit que contra el València, últimament celebrà.

Ara sols és d'esperar que aquesta voluntat, aquesta forma, es mantingui alta, altíssima, per a poder col·locar la preada bandera blau-grana, en el cim del futbol peninsular.

RADIO - OIENTS !!

*A les planes d'aquesta Revista
trobareu, setmanalment, una
extensíssima informació de
RADIOTELEFONIA
a l'ensem que podreu perfec-
cionar vostres radio-afers amb el
NOU CURSET DE T. S. F.
suara inaugurat a dites planes*

COMPREU : SUBSCRIVIU-VOS : PROPAGUEU
JOVENTUT CATALANA
LA REVISTA DE CADASCÚ

LECTURA DE PRIMAVERA:
LA NOVEL·LA JOVENIL

La Primavera vinent serà més esplendorosa gràcies a l'aparició de

LA NOVEL·LA JOVENIL

Publicació quinzenal i a l'abast de totes les fortunes.

Sortirà el primer i tercer dijous de cada mes, co-
mençant el d'abril.

Cada número una novel·la inèdita, suggestiva i in-
teressant, pròpiament per a les joventuts de Ca-
talunya.

Cada novel·la constituirà una lectura selecta i un
estímul per a eliminar les lectures insanes que
tant abunden a la nostra terra.

LA NOVEL·LA JOVENIL
es vendrà arreu de Catalunya a 30 cèntims,
exemplar, profusament presentada i il·lustrada.

EDICIONS

"Joventut Catalana"

BARCELONA

Els dos èxits de la radiotelefonia són les retransmissions del Gran Teatre del Liceu i els receptors BELL, jutjats per els radio oients com aparells mestres de recepció.



Els receptors BELL a dues vàlvules Wecconomy, funcionen amb piles seques Radiolot, aventatge que distingeix els receptors BELL, pel seu mínim consum i recepció clara i potent. Tenen un alçanç garantitzat per a rebre les estacions Europees i locals, des de 250 a 2,700 metres de longitud d'onda, fàcilment regulables mitjançant commutadors disposats en el mateix receptor. Poden adaptar-se-li amplificador i alt parlant. — En dos minuts s'aprèn a manejar-lo amb esplèndits resultats.

S U P R E M A

PELAI, 56

BARCELONA

(DAVANT L'ESTACIÓ DEL FERROCARRIL DE SARRIÀ)

GRANS MAGATZEMS SANTA EULÀLIA

Carrers Boqueria, 1, 3 i 5
i Cardenal Casañas, 2
BARCELONA

**Sastreria per a
Senyor i Nen**

**Trajos esport,
breeches, etc.**

**Camiseria i Gèn-
eres de punt**

**Confeccions i
Novetats per a
Senyora**



Tenim els assortits ex-
tensíssims en totes les
seccions, i els nostres
preus són molt reduïts

NOTA : Tots els dijous a la tarda, de 4 a 7, regalem magnífiques Bombes als
nens dels nostres compradors